

Arrest

nr. 208 186 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2018 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENZAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 augustus 2017 dient de eerste verzoekende partij, samen haar drie minderjarige kinderen, een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en dit met het oog op het vervoegen van haar echtgenoot/ hun vader van Belgische nationaliteit.

Op 1 maart 2018 wordt een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op datum van 25/08/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw S.Z. geboren op 16/07/1985, van Afghaanse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer M.W.A., geboren op 04/04/1976, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Op datum van 25/08/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011 van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door de kinderen van Mevrouw S.Z. namelijk door W.A.B.A., geboren op 16/08/2000, W.A.N.A. geboren op 28/05/2004 en W.A.M.A., geboren op 26 /05/2005, allen van Afghaanse nationaliteit, om hun vader in België, Mijnheer M.W.A., geboren op 04/04/1976, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat ter staving van deze visumaanvraag door betrokkenen echter geen officiële huwelijksakte voorgelegd werd, waaruit zou blijken dat betrokkenen in het huwelijk getreden zijn. Het voorgelegd document betreft een Verklaring op eed (Affidavit) dat werd opgesteld op 31/01/2016 terwijl het huwelijk zou plaatsgevonden hebben op 22/04/1999 en is dus geen conforme huwelijksakte.

Overwegende dat een verklaring niet kan worden aangenomen daar zij geen officieel document betreft die de huwelijksband tussen betrokkenen weergeeft.

Bijgevolg kan dit document niet aangewend worden om de huwelijksband tussen betrokkenen vast te stellen en opent deze verklaring niet het recht op gezinshereniging.

Overwegende dat middels het ontbreken van dit bewijs de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, niet van toepassing zijn op de visumaanvragers daar zij niet kunnen beschouwd worden als familielid van de Belgische onderdaan,

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn,

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat het beroep? in zoverre het werd ingediend door de tweede verzoekende partij? niet ontvankelijk is.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Het betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn.

Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient

te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing waarbij de door S. Z. ingediende aanvraag tot afgifte van een visum – gezinshereniging wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name S.Z. en heeft geen uitstaans met W.A.B.A. die voorliggende vordering heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerde echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268).

Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De verzoekende partij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen hem gericht is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel, zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft een beslissing genomen zonder alle aanwezige stukken in het dossier op een zorgvuldige en redelijke wijze te beoordelen.

Verweester was blijkbaar zelf niet op de hoogte dat in de vorige visumaanvraag van de kinderen van verzoeker verweerder zelf een DNA test voorgesteld heeft.

Dit middel is gegrond.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De familieleden bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet zijn:

“1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

In casu werd een visumaanvraag ingediend voor de verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen. De visumaanvraag wordt geweigerd zowel voor de verzoekende partij, als voor haar minderjarige kinderen. Wat betreft de verzoekende partij stelt de bestreden beslissing dat er geen officiële huwelijksakte werd voorgelegd waaruit zou blijken dat de verzoekende partij in het huwelijk is getreden met haar echtgenoot. Er ligt enkel een verklaring voor. Dit volstaat niet volgens de verwerende partij om de huwelijksband vast te stellen. De verwerende partij motiveert dat de verklaring op eer niet volstaat om het recht op gezinshereniging te openen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit determinerend motief wat haarzelf betreft, geheel onbesproken laat. Hiermee maakt ze aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn of een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou inhouden.

De Raad ziet overigens niet in hoe een DNA test de huwelijksband zou kunnen vaststellen.

Wat betreft de minderjarige kinderen stelt de bestreden beslissing dat aangezien het bewijs van een huwelijksband ontbreekt, nu er geen officiële huwelijksakte werd neergelegd, er evenmin kan worden vastgesteld dat zij een familielid zijn van een Belgisch onderdaan. Dit wordt wel bekritiseerd door de verzoekende partij stellende dat de bestreden beslissing niet redelijk is nu een vorige visumaanvraag werd geweigerd en de verzoekende partij toen een DNA-test heeft voorgesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er 18 mei 2016 een visumaanvraag werd ingediend, enkel voor de drie minderjarige kinderen. Deze aanvraag werd geweigerd om reden dat de toen voorliggende geboorteaktes niet werden erkend door de verwerende partij, daar ze laattijdig werden geregistreerd, alsook omdat de vermeende vader van de kinderen naar aanleiding van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij ongehuwd was en geen kinderen had. Aldus werd de afstammingsband niet aanvaard door de verwerende partij. Verder motiveerde de verwerende partij ook nog dat de

moeder geen toestemming had gegeven voor het vertrek van haar kinderen. In de bestreden beslissing werd verder aangestipt dat de afstammingsband zou kunnen vastgesteld worden door een DNA-test en dat er bij een positieve test, een nieuwe aanvraag kan worden ingediend, waarbij dan een nieuwe beslissing zal worden getroffen. De verwerende partij stipte echter aan dat om deze DNA test op te starten er eerst een toelating moet worden ingediend door de moeder dat ze haar kinderen definitief laat vertrekken.

Nergens blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij na de eerste weigeringsbeslissing ten aanzien van haar minderjarige kinderen stappen heeft ondernomen om een DNA –procedure op te starten. Het initiatief berustte echter bij haar en niet bij de verwerende partij. Nergens is een toelating van de moeder met het oog op een definitief vertrek ten aanzien van haar kinderen terug te vinden. Dit was echter de voorwaarde om een DNA-procedure op te starten. Het is niet omdat de verzoekende partij de visumaanvraag nu ook in eigen naam heeft ingediend, dat er kan aangenomen worden dat ze haar kinderen definitief naar België wil laten vertrekken.

Het betoog dat de bestreden beslissing niet op een redelijke en zorgvuldige wijze werd getroffen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“Verweerster stelt ten onrechte het volgende:

Overwegende dat ter staving van deze visumaanvraag door betrokkenen echter geen officiële huwelijksakte voorgelegd werd, waaruit zou blijken dat betrokkenen in het huwelijk getreden zijn. Het voorgelegd document betreft een 'verklaringen op eer' (affidavit) dat werd opgesteld op 31/10/2016 terwijl het huwelijk zou plaatsgevonden hebben op 22/04/1999 en is dus geen conforme huwelijksakte. Overwegende dat een verklaring niet kan worden aangenomen daar zij geen officieel document betreft die de huwelijksband tussen betrokkenen weergeeft.

Bijgevolg kan dit document niet aangewend worden om de huwelijksband tussen betrokkenen vast te stellen en open deze verklaringen niet het recht op gezinsherenging.

Verzoeker is totaal verbaasd door deze inconsistente handeling van verweerder. In de vorige visumaanvraag heeft verzoeker geen DNA test voorgesteld en verweerder nam zelf het initiatief om een DNA test voor te stellen, (stuk 2)

In de huidige visum aanvraag verzoekt verzoeker uitdrukkelijk om bij twijfel een DNA test te doen. Verweerder laat dit voorstel of mogelijkheid naast zich neerleggen. Verzoeker vraagt zelfs na de huidige negatieve beslissing om akkoord te gaan met een DNA - test maar hij krijgt tot op heden geen reactie van verweerder, (stuk 3 en stuk 4)

Uiteenzetting van feiten en middelen Feiten

Verzoeker verwijst naar de feiten zoals ze vernomen zijn in de punt: nl.

Dat in vorige negatieve beslissing een DNA test voorgesteld was In huidige beslissing wordt over deze DNA test niets vermeld.

Middelen

bestreden beslissing. Behalve een door verweerster.

Men mag van verweerder verwachten dat indien ze twijfel heeft over de familieband dat ze een DNA - test voorstelt. Verweerster weet heel goed dat er geen andere mogelijkheid bestaat om deze familiale band te bewijzen, dan DNA - test en ze laat deze optie naast zich neerleggen.

Verzoeker is in war en hij vraagt zich af of het iets te maken heeft met de taal van de procedure.

Worden de dossiers bij de Franstalige collega's van verweerder op een zorgvuldige wijze onderzocht dan bij de Nederlandstalige collega's?

Indien ja,

Dan meent verzoeker dat verweerder zich schuldig maakt aan een schending van de gelijkheidsbeginsel en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft op 23.10.2017 uitdrukkelijk gevraagd aan verweerder om bij een eventuele twijfel over de familiale band een DNA - test voor te stellen.

In de bestreden beslissing wordt geen wordt gezegd over de mail van verzoekers raadsman. Deze mail was niet bedoeld voor decoratieve doeleinden maar het was een gerichte verzoek aan verweerder.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het volgende:

2. IN WELKE SITUATIES WORDT HET GEBRUIKT?

2.1. In het kader van gezinshereniging

De DNA-test kan een oplossing zijn in situaties waarin de DVZ de documenten die de kandidaatgezinshereniger voorlegt niet als bewijs van verwantschap aanvaardt of als er geen enkel document beschikbaar is om dit te bewijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken biedt dan de mogelijkheid aan om een DNA-test uit te laten voeren bij de aanvrager (de persoon die in het land van herkomst of een derde land aanwezig is en die een aanvraag tot gezinshereniging indient) en de referent (persoon die in België aanwezig is, ten opzichte van wie de gezinshereniging wordt gevraagd). Als het gaat om een vaderschapsband of moederschapsband, gebeurt de test slechts ten opzichte van één van de ouders. Alleen in uitzonderlijke gevallen en op expliciete vraag van de DVZ, worden beide ouders gevraagd deel te nemen aan de test. Als de tweede ouder afwezig is, wordt aan de afwezige ouder gevraagd de toestemming te geven voor het vertrek van het kind naar België, niet noodzakelijk voor de DNA-procedure op zich.

http://www.medimmarant.be/uDloads/Specifieke%20medische%20situaties/ADN/DNA_test_als_be wiis_van_verwantschap_NL_092012.pdf

raag nr. 1078 van mevrouw Colette Burgeon van 4 augustus 2006

Antwoord nr. QRVA 51 136 van 25 september 2006

Gezinshereniging. — Verdwijning van een der beide ouders. — DNA-test.

Mijn vraag betreft de personen die wettelijk in ons land verblijven en in het kader van de gezinshereniging hun kind(eren) naar hier willen laten overkomen. Wanneer die personen niet over de nodige documenten van de burgerlijke stand beschikken om hun verwantschap met hun kind te bewijzen, moeten ze de Dienst Vreemdelingenzaken een medisch attest bezorgen om te bewijzen dat uit een DNA-onderzoek is gebleken dat die verwantschap wel degelijk bestaat.

Ik stel echter vast dat in veel landen het afnemen van een dergelijke test ter plaatse bijna onmogelijk is, waardoor het verdere verloop van de procedure van de gezinshereniging in het gedrang komt.

Bovendien is er in het verleden reeds op gewezen dat de DNA-test duur en onethisch is. Mijn fractie heeft een wetsvoorstel in die zin ingediend dat ertoe strekt de DNA-test én de akte van de burgerlijke stand door een akte van bekendheid te vervangen.

Thans verneem ik echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal dossiers zou tegenhouden, omdat op grond van het feit dat een van beide ouders later eventueel een recht van bewaring zou kunnen opeisen, de gezinshereniging niet kan worden toegestaan. Het gaat hier meer bepaald om ouders die gehuwd zijn of waren en van wie een van beide partners «afwezig» of misschien zelfs overleden is en voor wie er geen akte van burgerlijke stand (meer) beschikbaar is.

Wat is uw standpunt ter zake?

Het kan toch niet dat Belgische onderdanen niet getest kunnen worden, ook al zijn ze daartoe bereid, en dat men als reactie daarop verwijst naar dat zogenaamde recht van bewaring waarop een ouder wiens verwantschap niet vaststaat en die voor zover men weet momenteel afwezig of overleden is, ooit bij een eventuele terugkeer aanspraak zou kunnen maken.

Antwoord:

Het geachte lid vindt hieronder het antwoord op zijn vraag. Om de gezinshereniging te kunnen genieten op basis van de artikelen 10 of 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het bewijs vereist van de afstammingsband van een kind met een vreemdeling die wettelijk in België verblijft. Het komt voor dat sommige documenten van de burgerlijke stand overgelegd tot staving van een dergelijke aanvraag geen bewijskracht hebben of dat deze documenten niet kunnen worden overgelegd wegens de vernietiging van de registers van de burgerlijke stand.

Voordien kreaen deze aanvragen systematisch een beslissing tot weigering van een visum. Sinds 1 september 2003 is er met de FOP Buitenlandse Zaken een procedure uitgewerkt die de ggnvrggers die dit wensen in stagt stelt een DNA-test te vraaen om hun gfstammingsbgnd vast te stellen. Het betreft een georganiseerde en beveiligde procedure. Niet om het even welke DNA-test komt in aanmerking. Overigens is een beroep op een DNA-test pas in laatste instantie mogelijk. Het principe blijft het bewijs van de afstammingsband op overlegging van documenten van de burgerlijke stand. Qé DNA-test kan door de aanvrager worden aevraggd out het ogenblik vgn indiening vgn zim ggnvrggg voor een visum gezinshereniging omdat het hem onmogelijk is documenten van de burgerlijke stand te verkrijgen, of door de Dienst Vreemdelingenzaken worden voorgesteld als de overgelegde documenten ontoereikend zijn en tot een negatieve beslissing leiden.

Van jaar tot jaar wordt steeds meer een beroep gedaan op de DNA-test. De test is tegenwoordig mogelijk bij 19 Belgische diplomatieke of consulaire posten in landen waar er problemen zijn met het overleggen van bewijskrachtige documenten van de burgerlijke stand (Abidjan, Addis Abeba, Islamabad, Kinshasa, Lagos, Lubumbashi, New Dehli, Peking, Shangai, Kigali, Nairobi, Dakar, Bangkok, Manilla, Kampala, Bujumbara, Yaoundé, Caracas en Teheran).

De akte van bekendheid vervangt het volledige afschrift van een gelegaliseerde geboorteakte alleen dan op geldige wijze als die vergezeld is van een homologerend vonnis en diens inhoud conform het recht is van de Staat waar hij is opgesteld, enerzijds, en niet strijdig is met de gegevens in het administratieve dossier, anderzijds.

De DNA-test wordt aanvaard als bewijs van de afstamming van een kind waarvan één ouder zich in België bevindt. In dit bijzonder geval echter wordt tevoren een ouderlijke machtiging of een akte tot vaststelling van het recht van bewaring over het kind gee 'ist, om internationale kinderontvoeringen te voorkomen, conform hetgeen het Verdrag van Den Haag van 25 oktober 1980 aanbeveelt.

Een «Gedragscode», opgesteld door de Verdragsluitende Staten van het Verdrag van Den Haag, in samenwerking met het Permanent Bureau van de Conferentie van Den Haag, beveelt immers aan, naast andere maatregelen, de instemming van beide ouders te eisen alvorens een reisdocument aan een kind af te geven, en rekening te houden met het risico van internationale kinderontvoering in de regels die van toepassing zijn op de afgifte van visa aan kinderen. Hoewel deze Gedragscode niet bindend is voor de Verdragsluitende Staten, wenst de Dienst Vreemdelingenzaken deze te volgen voorzover dit mogelijk is.

Een DNA-test wordt alleen uitgevoerd als die ouderlijke machtiging of die akte tot vaststelling van het hoederecht worden overgelegd. Het is immers ondenkbaar dat de buitenlandse onderdaan de DNA-test betaalt hoewel zijn kind zich niet bij hem in België kan voegen wegens een rechterlijke beslissing die bijvoorbeeld vaststelt dat hij niet het recht van bewaring over zijn kind heeft.

In sommige situaties evenwel waarin het materieel onmogelijk is die machtiging of die akte over te leggen (bijzonder geval van een tweede ouder die afwezig of overleden is), verleent de Dienst Vreemdelingenzaken het visum — gezinshereniging — aan het kind en verwittigt terzelfder tijd de betrokken buitenlandse diplomatieke of consulaire post om de aanwezigheid van het kind in België te signaleren en ook de Sectie Gezin van het betrokken Parket. Het bewijs van de materiële onmogelijkheid moet door een officieel document worden bevestigd.

Wat de Belgische onderdanen betreft waarop u zinspeelt, het is moeilijk aan te nemen dat deze geen vonnis zouden kunnen voorleggen waarbij hun een hoederecht wordt toegekend.

<http://Qezinshereniaina.xooit.be/t17-Parlementaire-vraaa-en-antwoord-ivm-DNA-test.htm>

Verweerder heeft nagelaten om met dit elementen rekening te houden. Hieruit blijkt dat verweerder de documenten niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is.”

De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij naar aanleiding van de vorige visumaanvraag voor haar kinderen, zelf voorstelde om een DNA-test uit te voeren. Ze betoogt dat ze bij de huidige aanvraag uitdrukkelijk heeft verzocht om een DNA-test uit te voeren.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Hieruit volgde dat het initiatief om een DNA-procedure op te starten diende uit te gaan van de verzoekende partij en dat vooraf een

uitdrukkelijke toestemming van de verzoekende partij nodig was waaruit zou blijken dat zij akkoord is om haar kinderen definitief uit het land te laten vertrekken.

Waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat de taal van de procedure de oorzaak zou zijn voor het niet opstarten van de DNA-procedure, kan ze al helemaal niet worden gevolgd. De eerste weigeringsbeslissing was heel duidelijk. Had de verzoekende partij de beslissing goed gelezen dan zou zij geweten hebben dat zij zelf het initiatief diende te nemen voor het opstarten van een DNA-procedure door aan de verwerende partij de toestemming over te maken om haar kinderen definitief te laten vertrekken.

De mails van de raadsman waarnaar de verzoekende partij verwijst om aan te tonen dat zij wel een DNA-procedure heeft voorgesteld zijn niet terug te vinden in het administratief dossier. Los daarvan volstaat het niet om een DNA-test voor te stellen maar diende de verzoekende partij eerst een toelating over te maken aan de verwerende partij waarin ze uitdrukkelijk de toestemming geeft om haar kinderen definitief uit het land te laten vertrekken. Dit blijkt overigens ook uit het antwoord op de parlementaire vraag die de verzoekende partij in haar middel citeert. Zo wordt vermeld: *“De DNA-test wordt aanvaard als bewijs van afstamming van een kind waarvan één ouder zich in België bevindt. In dit bijzonder geval wordt echter tevoren een ouderlijke machtiging of een akte tot vaststelling van het recht van bewaring over het kind geëist, om internationale kinderontvoering te voorkomen, conform hetgeen het Verdrag van Den Haag van 25 oktober 1980 aanbeveelt.”* Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU